

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/266/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113208545
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1113208545.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, Slovenská republika, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: M. G. narodený dňa XX.X.XXXX, bytom S. G., L.N.H. č. 82/6, Z. republika, zastúpený JUDr. Ľubomírom Müllerom, euroadvokátom, Praha 5, Symfonická č. 1496/9, Česká republika, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu škody, s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I., Slovenská republika, zo dňa 20. decembra 2013, č.k. 12 C 51/2013-22, vo výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I., Slovenská republika, zo dňa 20. decembra 2013, č.k. 12 C 51/2013-22, vo výroku o náhrade trov konania, m e n í tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 20.12.2013, č.k. 12 C 51/2013-22, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 1.300,10 € vo výške 8,75 € ročne od 1.3.2013 do zaplatenia, nahradiť trovy konania v sume 20,- € za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v sume 207,48 € na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (uznesením zo dňa 17.9.2013, č.k. 10 C 51/2013-13, súd prvej inštancie konanie v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 1.300,10 € zastavil postupom podľa ustanovenia § 96 O.s.p.). Rozsudok vo veci samej odôvodnil ustanovením § 23 ods. 1, ods. 3, § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. v znení noviel, § 10 zákona č. 58/1969 Zb. Žiadosť žalobcu o odškodnenie Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky neprerokovalo v zákonnej šesťmesačnej lehote, a tak dňa 22.2.2013 sa s plnením dostal do omeškania. Žiadosť žalobcu bola prerokovaná až dňa 9.7.2013, keď rozhodnutím zo dňa 9.7.2013, č. 23954/2012-1541/13, bola žalobcovi priznaná suma 1.300,10 €. Výška úrokov z omeškania (8,75 % p.a.) je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (8,75 %).

1.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 146 ods. 2 veta druhá, § 149 ods. 1 O.s.p., § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, § 15 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., s tým, že žalovaný procesne zavinil, že konanie bolo v časti týkajúcej sa istiny zastavené, žalobca bol úspešný v príslušenstve pohľadávky, a preto je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania. Ich výšku, dôvodnosť, spôsob výpočtu, súčasne odôvodnil.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalovaný. V úvode odvolania uviedol, že žalobca žiadosťou doručenou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 22.8.2012 uplatnil nárok na odškodnenie podľa § 19 ods. 3 písm. b/, § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v platnom znení, ktorý pozostával z náhrady 1/ za stratu na zárobku podľa § 23

ods. 1 písm. a/, 2/ trov výkonu väzby podľa § 23 ods. 1 písm. c/, 3/ trov výkonu trestu odňatia slobody podľa § 23 ods. 1 písm. c/, 4/ trov trestného konania podľa § 23 ods. 1 písm. c/, 5/ trov obhajoby v novom konaní v sume 454,41 € podľa § 19 ods. 3 písm. b/, 6/ nemajetkovej ujmy v sume 20.000,-- €; žiadosť nepererokovalo v 6-mesačnej lehote od jej doručenia. V tomto súdnom konaní (vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12 C 51/2013) sa žalobca žalobou podanou dňa 6.3.2013 domáha (len) náhrady za stratu na zárobku v sume 1.300,10 €, samostatnými žalobami zo dňa 6.3.2013 podanými na Okresnom súde Bratislava I. sa domáha uspokojenia nárokov na zaplatenie náhrady trov výkonu väzby v sume 17,93 € (v konaní vedenom pod sp.zn. 9 C 52/2013), náhrady trov výkonu trestu odňatia slobody v sume 73,52 € (vo veci vedenej pod sp.zn. 11 C 51/2013), náhrady trov trestného konania v sume 6,64 € (v konaní vedenom pod sp.zn. 4 C 51/2013), náhrady trov obhajoby v novom konaní v sume 454,41 € (v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 50/2013). Vo všetkých týchto konaniach je žalobca zastúpený JUDr. Ľubomírom Müllerom, čo do právneho základu ide o jeden nárok na odškodnenie, ktorý uplatnil jedinou žiadosťou o odškodnenie, a teda parcelácia nároku na jednotlivé čiastkové nároky uplatňované v samostatných súdnych konaniach postráda logický základ (právny dôvod neexistuje). Jediným vysvetlením môže byť len rozsah žalobcovi priznaných nárokov na náhradu trov právneho zastúpenia v každom jednotlivom súdnom konaní. Tým sa snaží získať výhodu, ktoré procesné právo nepredpokladá a súčasne je spôsobilé spôsobiť protistrane škodu. Náhrada trov konania nemá smerovať k nejakej forme potrestania povinného účastníka, ale jedine k tomu, aby sa oprávnenej strane kompenzovali náklady, ktoré boli potrebné k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva (§ 142 ods. 1 O.s.p.); nemá znamenať určitú formu obohacovania sa na úkor povinnej strany. V tejto súvislosti zdôraznil ustanovenie § 18 ods. 2, ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého advokát je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou (koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom, dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné) a odmena nepatrí advokátovi za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Vo vzťahu k žalobcovi a jeho nárokom jeho právny zástupca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď všetky nároky označené vyššie mohli byť uplatnené v jednom súdnom konaní, čím by sa predišlo zbytočným súdnym konaniam, nákladom. Konanie žalobcu vykazuje znaky obchádzania zákona, účelovosti, získania finančných prostriedkov na úkor štátneho rozpočtu, v rozpore s dobrými mravmi, profesnou etikou advokáta, a takéto konanie nie je možné podriaďovať pod postavenie žalobcu ako pána sporu. Je si vedomý (žalovaný) skutočnosti, že uplatnené nároky neuhradil včas v 6-mesačnej zákonnej lehote, čo ale nemôže byť dôvodom pre priznanie náhrady trov konania v požadovanej výške. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2012, č.k. 5 Co 598/2012-50, v ktorom odvolací súd postup žalobcu (totožný s postupom v tomto prípade) označil ako konanie v rozpore so zásadou účelnosti a hospodárnosti konania, keď sa viacerými návrhmi domáhal nároku, ktorý možno uplatniť jednou žalobou. V ňom uviedol, že požiadavka na účelnosť a hospodárnosť konania nekoliduje s dispozičnou zásadou procesného práva, výlučne na žalobcovi je, koho a akým spôsobom bude žalovať, avšak takýto postup musí byť v súlade s ostatnými zásadami súdneho konania a žalobca si musí byť vedomý toho, že v prípade nevhodných úkonov mu nebude priznaná náhrada trov konania. Ústavný súd Českej republiky v náleze zo dňa 25.7.2012, sp.zn. I. ÚS 988/2012, uviedol, že za účelne vynaložené náklady v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. je možné považovať len také náklady, ktoré musela procesná strana nevyhnutne vynaložiť, aby mohla riadne hájiť svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na súde. Pravidlu, že náklady spojené so zastúpením advokátom tomuto vymedzeniu spravidla odpovedajú, nemožno prisudzovať absolútnu, bezvýnimočnú, povahu. Situácia, kedy náhradu nákladov konania spojených so zastúpením advokátom nebude možné priznať, je, o.i., aj zneužitie práva na zastupovanie advokátom. Zákaz zneužitia práva je právna zásada, ktorá sa uplatňuje nielen v hmotnom práve, ale aj v práve procesnom. Za zneužitie procesného práva možno považovať konanie procesnej strany, ktoré je v rozpore s účelom procesnej normy či procesného inštitútu a ktorým sa procesná strana snaží pre seba dosiahnuť výhodu nepredpokladanú procesným právom alebo zmariť riadny postup konania (napr. šikanózne konanie). V závere odvolania súdu pripomenul, že z úradnej činnosti má vedomosť o tom, že právny zástupca v mene viacerých fyzických osôb vedie voči žalovanému niekoľko desiatok, ak nie stoviek, súdnych sporov, ktoré boli umelo vytvorené spôsobom ako v tomto prípade, a preto nie je pochybnosť o tom, že účelom vytvárania týchto sporov bolo navýšenie trov konania. Postup žalobcu zastúpeného právnym zástupcom považuje za šikanózne vykonanie práva, ktorému nemožno priznať právnu ochranu a vynaložené trovy konania a právneho zastúpenia považuje za neúčelné. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmeniť a trovy konania žalobcovi nepriznať.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdiť; žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Vysvetlil dôvody, pre ktoré jednotlivé položky žaloval samostatne: žalovaný neplnil, čo mu zákon ukladal, a tak si zvolil advokáta na zastupovanie v súdnom konaní, potom odmena za zastupovanie sú účelne vynaložené trovy konania, súdy samy posudzujú jednotlivé položky niekedy odlišne. Žalovaným označený nález Ústavného súdu Českej republiky sa týka inkasných agentúr, ktoré za bagatel' kupujú drobné pohľadávky, potom majú advokátov na vyplňovanie žalobných formulárov, potom žiadajú neúmerné trovy konania. Žalovaným označená vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 5 Co 204/2013 sa týkala drobného sporu. Zdôraznil, že žalovaný nesplnil svoju zákonnú povinnosť a ak by si ju splnil, nemusel by podať žalobu. Nárok na plnú náhradu trov konania mu priznal Krajský súd v Bratislave v obdobných sporoch napr. v konaní vedených pod sp.zn. 5 Co 434/2012, 5 Co 492/2012, 6 Co 18/2013, 5 Co 259/2013, 14 Co 25/2013, 6 Co 256/2013, 5 Co 525/2013, 4 Co 223/2013, 4 Co 337/2013, 9 Co 384/2013.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril.

5. Odvolací preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať, dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Vecnú a právnu správnosť rozsudku vo výroku o náhrade trov konania posudzoval podľa Občianskeho súdneho poriadku, keďže súd rozhodoval napadnutým rozsudkom, odvolanie, vyjadrenie, bolo podané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (vrátane označenia navrhovateľ, odporca, návrh na začatie konania).

6.1. Ako je uvedené vyššie žalobca žiadosťou (jedinou) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 22.8.2012 uplatnil nárok na odškodnenie podľa § 19 ods. 3 písm. b/, § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v platnom znení, ktorý pozostával z náhrady 1/ za stratu na zárobku podľa § 23 ods. 1 písm. a/, 2/ trov výkonu väzby podľa § 23 ods. 1 písm. c/, 3/ trov výkonu trestu odňatia slobody podľa § 23 ods. 1 písm. c/, 4/ trov trestného konania podľa § 23 ods. 1 písm. c/, 5/ trov obhajoby v novom konaní v sume 454,41 € podľa § 19 ods. 3 písm. b/, 6/ nemajetkovej ujmy v sume 20.000,-- €; ministerstvo žiadosť neprerokovalo v 6-mesačnej lehote od jej doručenia. V prejednávanej veci (vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12 C 51/2013) žalobca žiadal zaplatiť (len) sumu 1.300,10 € spolu s príslušenstvom pozostávajúcu z náhrady za stratu na zárobku, keď ostatné nároky samostatne uplatňuje v ďalších súdnych konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I.: na zaplatenie náhrady trov výkonu väzby v sume 17,93 € (v konaní vedenom pod sp.zn. 9 C 52/2013), náhrady trov výkonu trestu odňatia slobody v sume 73,52 € (vo veci vedenej pod sp.zn. 11 C 51/2013), náhrady trov trestného konania v sume 6,64 € (v konaní vedenom pod sp.zn. 4 C 51/2013), náhrady trov obhajoby v novom konaní v sume 454,41 € (v konaní vedenom pod sp.zn. 10 C 50/2013). Vo všetkých týchto konaniach je žalobca zastúpený JUDr. Ľubomírom Müllerom.

6.2. V priebehu konania žalobca zobral žalobu späť v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 1.300,10 €, keďže rozhodnutím zo dňa 9.7.2013, č. 23954/2012-1541/13, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky mu tento nárok priznalo a v tejto časti súd prvej inštancie konanie zastavil.

7. Ak niektorý z účastníkov (strany sporu) zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, bol povinný nahradiť trovy konania protistrane (§ 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.). Ak sa však pre správanie odporcu (žalovaného) vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, bol povinný nahradiť trovy konania odporcu (§ 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.). Predpokladom aplikácie ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania bol (okrem iného), dôvodne podaný návrh na začatie konania (žaloba). V prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia návrhu (žaloby) skúmal súd iba to, či ku dňu podania návrhu bol tento podaný dôvodne. Rozhodujúci bol teda stav, ktorý tu bol v deň podania návrhu. Všeobecne je teda možné uviesť, že aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. prichádzala do úvahy ako dôsledok správania odporcu po tom, čo bol dôvodne podaný návrh na začatie konania a toto správanie odporcu bolo dôvodom späťvzatia návrhu. Pokiaľ došlo k zastaveniu sporového súdneho konania v dôsledku späťvzatia návrhu, povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania bolo skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a

definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 O.s.p. V prípade, ak zastavenie konania bolo zavinené jedným účastníkom, súd priznal ostatným účastníkom (druhej strane) náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva.

8.1. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že žalovaný z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť, keď nárok uplatnený žalobcom v konaní bol uspokojený po podaní žaloby na súd; žaloba bola vzatá späť pre správanie žalovaného, a preto vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania (len) účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie jeho práv v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 vety druhej O.s.p. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania súd musel mať vždy na pamäti zásadu uvedenú v § 142 ods. 1 O.s.p., a síce priznať náhradu len tých trov konania, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva úspešnej strany sporu proti tej strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala; účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania (stranou sporu) bol povinný skúmať súd. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa a spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Bolo preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné vynaložiť na účelné uplatňovanie alebo na ochranu práv sa nemohli posudzovať ako celok, aj keď účastník mal právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov bolo treba posudzovať samostatne (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 M Cdo 21/2009). Obsahom práva na právnu pomoc garantovaného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je možnosť každého na základe vlastnej úvahy zvoliť si zástupcu v konaní pred súdom, vyjmúc prípady obligatórneho zastúpenia, nakoľko bolo výsostným (slobodným) právom účastníka rozhodnúť, koho ustanoví za svojho zástupcu v konaní pred súdom a kritériá voľby boli autonómnou vecou účastníka konania. Právna úprava príkladom uvádzala, že trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov konania a ich zástupcov (§ 137 O.s.p.), medzi ktoré patrila aj odmena advokáta, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času spojená s jeho činnosťou, obsahovo vymedzené príslušnými predpismi.

8.2. Z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. nevyplývalo, žeby odmena za zastupovanie advokátom v civilnom konaní bola sama osebe vždy trovami potrebnými k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Bolo potrebné prihliadnúť aj na samotný výber procesných prostriedkov zvolených účastníkom v každom konkrétnom prípade na uplatnenie alebo bránenie práva, ktoré ovplyvňovalo aj rozsah trov, na ktorých náhradu mohol, ale tiež rovnako nemusel, účastníkovi vzniknúť nárok, a preto účastník konania musel znášať aj procesnú zodpovednosť za voľbu konkrétneho prostriedku uplatňovania práva alebo jeho bránenia v súdnom konaní, ako aj procesné dôsledky spojené s prípadnou nevhodnosťou jeho výberu, a to aj v podobe nepriznania náhrady trov konania. Jednotlivé úkony právnej služby bolo preto potrebné posúdiť z hľadiska dosiahnutia rýchlosti, efektívnosti a účinnosti súdnej ochrany, ako aj z hľadiska hospodárnosti konania. Zákonná požiadavka dbať z hľadiska priznania náhrady trov konania na účelnosť ich vynaloženia neobmedzovalo právo účastníka na poskytnutie právnej pomoci (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a nebolo ani v rozpore s podstatou dispozičnej zásady rozhodnúť sa začať súdne konanie podaním jednej, či viacerých žalôb na súde proti určitému subjektu.

8.3. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s námietkami žalovaného, že uplatnenie jedného nároku na náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy, žalobcom viacerými návrhmi, ktorými sú samostatne uplatňované jednotlivé položky, z ktorých celkový nárok na náhradu škody pozostáva, vychádzajúce z rovnakých skutkových okolností a majúce zákonný podklad v rovnakom právnom predpise, predstavuje taký spôsob uplatňovania práv, ktorý je v rozpore so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania a s požiadavkou účelnosti vynaložených trov konania. Účelom právneho zastúpenia v takomto prípade nie je efektívne poskytovanie právnej pomoci, ale umelé navyšovanie trov právneho zastúpenia, ktoré predstavuje zneužívanie práva na poskytnutie právnej pomoci advokátom v konaní blížiac sa svojou intenzitou až k šikanóznemu výkonu práva, a preto nemožno žalobcovi priznať právnu a súdnu ochranu. Takéto trovy konania nemožno priznať, hoci by aj mal žalobca na ne zákonný nárok, keďže nejde o bezpodmienečne nevyhnutné trovy, ktoré by žalobca musel vynaložiť na dosiahnutie súdnej ochrany svojho porušeného alebo ohrozeného práva podaním samostatného návrhu, keď jedným návrhom, týkajúcim sa všetkých položiek, z ktorých odškodnenie pozostáva, by sa jednoduchším (menej zaťažujúcim protistranu) a hospodárnejším (úspornejším) spôsobom dosiahol rovnaký cieľ, teda súdnej ochrany by sa žalobca rovnako účinne dovolal bez potreby rozdelenia nároku na viaceré položky a ich uplatňovanie si viacerými návrhmi založenými na rovnakom skutkovom a právnom podklade vo viacerých súdnych konaniach. Za účelné preto nemožno považovať trovy právneho zastúpenia za také úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie

návrhu, späťvzatie návrhu), na ktoré už vznikol navrhovateľovi nárok v iných obdobných konaniach, vedených medzi totožnými účastníkmi konania o jednom z viacerých nárokov navrhovateľa založenom na totožnom skutkovom a právnom podklade, bez preukázania takých relevantných dôvodov v tomto konaní, pre ktoré by nevyhnutne museli byť tieto úkony právnej služby vykonané v samostatnom konaní o tomto nároku. Žalobca v priebehu prvoinštančného konania a ani vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného neuviedol žiadne zásadné argumenty, ktoré by odôvodňovali potrebu viacerých súdnych konaní vychádzajúcich z toho istého skutkového stavu preukázaného listinnými dôkazmi a vyplývajúcich priamo z toho istého právneho predpisu, a preto v takomto postupe jeho právneho zástupcu nemožno vidieť nič iné, ako snahu o navýšenie trov právneho zastúpenia. Uvedené závery nie sú v rozpore ani s dispozíciou zásadou občianskeho súdneho konania a nijako neobmedzovali a neobmedzujú žalobcu na podanie žaloby a na ďalšie disponovanie žalobou a predmetom konania, ktorých voľba však podliehala princípom občianskeho súdneho konania, ktoré bolo treba aj v tomto prípade vykladať tak, aby sa dosiahol jeho účel, ktorým je spravodlivá, rýchla a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov všetkých účastníkov konania (§ 1, § 6 O.s.p.).

8.4. Odvolací súd preto dospel k záveru, že postup žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorý si pri uplatňovaní jednotlivých nárokov na odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb. v platnom znení (nielen u žalobcu, ako je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti), uplatňuje vo viacerých súdnych konaniach (každý nárok jednotlivo - náhrada nákladov trestného konania, náhrada nákladov na výkon trestu, náhrada nákladov väzby, náhrada straty na zárobku, nárok na náhradu trov obhajoby, resp. ďalších nárokov) a v každom jednotlivom súdnom konaní si uplatňuje aj trovy právneho zastúpenia, nie sú účelne vynaloženými trovami uplatnenými úspešným účastníkom konania v spore. Žalovaným označené rozhodnutia možno použiť aj v prejednávanej veci, v ktorých súdy rovnako riešili účelnosť uplatňovaných trov konania úspešnou stranou sporu (bez ohľadu na samotný predmet sporu). Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uvádzal rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých v otázke náhrady trov konania úspešný bol, avšak neuvádza už ďalšie rozhodnutia, v ktorých ale úspešný nebol [napr. rozhodnutie (neskoršie) Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2 Co 895/2014, 10 Co 6/2015, 2 Co 523/2014].

9. Nadväzne na všetko vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmenil (§ 388, § 470 ods. 1 C.s.p.) a žalobcovi náhradu trov konania (prvoinštančného) nepriznal.

10. Žalovanému úspešnému v odvolacom konaní v celom rozsahu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %; o ich výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).